

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson01-shoot-idm140726736645328.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

2. Jule-Psalmer.

Nr. 5.

Saa lader os dog gaae over til Bethlehem, Luc. 2. v. 15.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

Bort! verdens jule-glæde
Af hvert et huus og sind,
Hver følge nu og træde
Til barnet JESum ind,
Bort syndig legestue!
Vi vil i stalden gaae,
I Bethlehem at skue
Vor JESu hvile-vraa.

2. Bort syndens natte-veye,
Som man tilforne gik!
Hver hielpe at udfeye
Den gamle jule-skik,
At dantse og at stime
I verdens syndig iid,
Hvor kunde det sig rime
Med JESu fødsels tiid.

3. Hvor kunde nogen mene,
Som har naturlig sands,
At vi vor GUD kand tiene
Med syndig drik og dants;
Skal jule-festen være
Til JESu lof og priis,
Saa lad ham faae sin ære
Paa lovlig christen-viis.

*

—

* - - -

— 28

4. Det er: andægtig være
I daglig bøn og bod,
Ham frydelig at ære
Af gandske hierte-rod,
Hans ord at overveye,
At spæge kiødets lyst,
Hans svage lemmer pleye
Med villig hielp og trøst.

5. Hver andre at formane
Til fyrighed og fliid
Paa livets trange bane
I naadens korte tiid,
For alting vel betænke,
At GUD i evighed
Sin Søn har vildet skenke
Til os paa jorden ned.

6. Hvo det vil trolig gjøre,
Faaer neppe tiid engang
Om jule-leeg at høre
For idel bøn og sang,
Hand setter plat til side
Al verdens lyst og pragt,
Og kun af ham vil vide,
Som blev i stalden lagt.

7. Saa lad dig derfor raade,
Min elskte menighed!
At skiønne paa den naade,
Som GUd os har beteed,
Hverandre at formane
Til hiertens bøn og bod,
At denne slemme vane
Kand rykkes op med rod.

8. Vel an, vi os vil samle
I JEsu Christi navn,

*

—

— — —

*
— 29

De unge med de gamle
Skal løbe ham i favn;
Hand er vor jule-gave,
Vor glæde, lyst og liv,
I ham vi og vil have
Vor jule-tiidsfordriv.

9. O JEsu! dig at finde
Er vores fulde agt;
Ach! giv os ret i sinde,
At gaae med samled magt
Din krybbe at beringe
Med hiertens tak og troe,
At psalmerne kand klinge
I hver mands huus og boe!

Nr. 6.

Ære være Gud i det høyeste, og fred paa jorden, i menniskene en velbehagelighed. Luc. 2. v. 14.

Mel. Et lidet barn saa lystelig.

I denne søde jule-tiid
bør man sig ret fornøye,
Og bruge al sin konst og fliid,
Guds naade at ophøye,
Ved den, som er i krybben lagt,
Vi vil, af gandske siele-magt,
I Aanden os forlyste,
Din lof skal høres, Frelsermand,
Saa vidt og bredt i verdens land,

At jorden den skal ryste.

* *

--

* * - - - -
-- 30

2. En liden Søn af Davids rod,
Som er og Gud tillige,
For verdens synders skyld forlod
Sit søde himmerige,
Det var ham svært at tænke paa,
At verden skulde undergaae,
Det skar ham i hans hierte,
I saadan hiertens kierlighed
Hand kom til os paa jorden ned,
At lindre vores smerte.

3. Vor tak vi vil frembære da,
Endskiønt den er kun ringe,
Hosanna og halleluja
Skal allevegne klinge;
Guds ark er kommen i vor leyr!
Thi synge vi om fryd og seyr,
Mens hiertet sig kand røre,
Vi synge om den søde fred,
At helvede skal skielve ved
Vor jule-sang at høre.

4. Gud er nu ikke længer vred,
Det kand vi deraf vide,
At hand har sendt sin Søn her ned,
For verdens synd at lide,
Det vorde vidt og bredt bekiendt!
At Gud sin Søn for os har sendt
Til jammer, vee og vaade,
Hvo vilde da ey være fro,
Og lade al sin sorg beroe
Paa JEsu søde naade?

5. Som natten aldrig er saa sort,
Den jo for solen svinder,

*

--

* * - - - -
-- 31

Saa farer al min kummer bort,
Naar jeg mig ret besinder:
At Gud saa hiertens inderlig
Af evighed har elsket mig,
Og er min broder vorden,
Jeg aldrig glemmer disse ord,
Som klingede i engle-koor:
Nu er der fred paa jorden!

6. Og blandes end min fryde-sang
Med graad og dybe sukke,
Saa skal dog korsets haarde tvang
Mig aldrig munden lukke;
Naar hiertet sidder meest beklemt,
Da bliver frydens harpe stemt,
At den kand bedre klinge,
Og knuste hierter føle best,
Hvad denne store fryde-fest
For glæde har at bringe.

7. Halleluja, vor striid er endt,
Hvo vilde mere klage?
Hvo vilde mere gaae bespendt
I disse fryde-dage?

*
—

— — —

*
— 32

Syng høyt i skye. Guds kirke-flok:
Halleluja, nu har jeg nok,
Den fryd har ingen lige,
Halleluja, halleluja,
Guds Søn er min, jeg vil herfra
Med ham til himmerige.

Nr. 7.

I skal finde et spædt Barn svøbt liggende i Krybben. Luc. 2. V. 12.

Mel. Jeg raaber fast o HErre.

Mit hierte altid vanker
I JEsu føde-rum,
Did samles mine tanker
I deres hoved-sum.
Der er min længsel hiemme,
Der har min troe sin skat,
Jeg kand dig aldrig glemme,
Du søde jule-nat.

2. Du mørke stald skal være
Mit hiertes fryde-slot,
Der kand jeg daglig lære,
At glemme verdens spot,
Der kand jeg best besinde,
Hvori min roes bestaaer,

* *
— —

— — —

* *
— — 33

Naar JEsu krybbes minde
Mig ret til hierte gaaer.

3. Men, ach! hvad skal jeg sige,
Naar jeg vil tænke paa,
At Gud af himmerige
I stalden ligge maa,
At himlens fryd og ære,
Guds væsentlige ord,
Skal saa foragtet være
Paa denne slemme jord.

4. En perle, der forgiettes,
Saa nøye ledes op,

Den blanke demant settes
I gylden krones top:
Man kaster ey en drue
Blant tørre grene ned:
Skal jeg min Gud da skue
I saadan uselhed?

5. Hvi skulde herre-sale
Ey for dig pyntet staae?
(Du havde at befale,
I hvor du pegte paa,)
Hvi lod du dig ey svøbe
I lyset som et baand,
Og jordens konger løbe,
At kysse paa din haand?

6. Hvi lod du ey udspende
En himmel til din telt,
Og stjerne-fakler brænde?
O store himmel-helt!
Hvi lod sig ey til syne
En mægtig engle-vagt,

*
—

* — — —
— 34

Som dig i silke-dyne
Saa prægtig burde lagt?

7. Ney! JEsus faaer sit leye
I denne gode juul,
Hvor betlere de pleye
At legge sig i skiul,
Det var og ey hans eget,
Det høe, hvori hand laae,
Hand havde ey saa meget,
Hand kunde ligge paa.

8. Den sag kand ey begribes,
At JEsus, Gud og mand,
Saa meget hart indknibes
I verdens jammer-stand,
Hand, som med Guddoms vælde
Al verden dømmе vil,
Ey har det, hand kand helde
Sit arme hoved til.

9. En spurre har sin rede
Og sikre hvile-boe,
En svale ey tør lede
Om natte-lye og roe,
En løve veed sin hule,
Hvor hand sin roe kand faae;
Skal da min Gud sig skiule
I andres stald og straae?

10. Ach! kom! jeg vil oplukke
Mit hierte, siel og sind
Med tusind længsels-sukke,
Kom, JEsu, dog derind!

*
—

* — — —
— 35

Det er ey fremmed bolig,
Du har det selv jo kjøbt,
Saa skal du blive trolig
Udi mit hierte svøbt.

11. Jeg vil med palme-grene
Dit hvile-sted bestrøe,
Min brudgom, dig allene
Jeg leve vil og døe.
Kom! lad min siel erlange
Sin rette qvæge-stund,
At kysse tusind' gange
Din søde rosen-mund.

Nr. 8.

Denne er dommen, at lyset er kommen i verden, og menniskene elskede mere mørket end lyset, thi deres gerninger

vare onde. Joh. 3. v. 19.

Mel. Nu vel an vær frisk til mode.

Hvordan takke vi vor HErre,
For hand gav sin Søn herved,
Mange skønne lidt, desverre!
Paa saa stor en kierlighed,
Deres onde synde-lyst
Dekke de med naadens trøst,
Vil af JEsu intet lære,
Og dog sande christne være.

2. Vist nok, ingen siæl fordømmes,
Naar man paa sin JEsu troer,

*

--- 36

Naadens kilde aldrig tømmes,
Naaden er og bliver stoer,
Men det er en afsagt dom:
Siden JEsus til os kom,
Skal man sig fra synden vende,
Eller ogsaa evig brænde.

3. At du vil i dine lyster
Fare fort, som du er van,
Og dig dog ved JEsu trøster,
Gaaer i evighed ey an:
Kiere hierte, eet af toe,
Enten udi bøn og troe
Syndens vey at flye og hade,
Eller lide siele-skade.

4. Lyset er i verden kommen,
Veedst du ogsaa, at du troer?

Har du nogen tiid fornommen,
At din JEsus i dig boer?
Har hans naade-straalers kraft
I din siel sin virkning haft?
Kand du i dit hierte finde,
At der er et lys derinde?

5. Hvordan gaaer man dog og drømmer
Udi saadan vigtig sag,
Og i sikkerhed forsømmer
Naadens dyrebare dag,
Sagen burde vides vist,
Mens der end er bedrings frist,
Evig evighedens tanke
Bør jo vore sandser sanke.

*

—

— — —

*
— 37

6. Bort du syndens fæle taage,
Satans helved-sorte magt!
Det er tiid engang at vaage,
Og at passe paa sin vagt;
Det er tiid at sandse vel,
Og at sørge for sin siel,
Det er tiid at forekomme
HErrrens grumme vredes-domme.

7. Gud, som lyset lod opklare
Udi naadens blide aar,
Vil og ingenlunde spare
Dem, som samme lys forsmaaer;
Vil du vende ryggen til,
Gud dig fra sig støde vil;
Vil man ikke lyset kiende,
Skal man sig paa lyset brænde.

8. Lad din naades glands oprinde,
Søde JEsu, at jeg maa
Derved altid veyen finde,
Som jeg bør at vandre paa,
Vær min formand, at jeg ey
Kommer paa den brede vey,
Eller fra dit fodspor viger,
Før jeg ind i himlen stiger.

Nr. 9.

Mel. Fryd dig du Christi brud.

Frisk op! endnu engang,
Vi vil med bøn og sang
I Aanden os foreene,
At synge, hvad vi mene:

— — —

* *

* - - -
-

Nr. 9. Original.

38

Vor riigdom, lyst og ære
Skal JEsus ene være.

2. Gak sorrig-fulde sind,
Gak med i stalden ind,
Gud vil sin Søn dig skenke,
Hvor kand du dig da krænke?
Vor riigdom, lyst og ære
Skal JEsus ene være.

3. Du stolte, bøy dig ned
I hiertens ydmyghed,
Bese de ringe sager,
Som Gud til takke tager:
Vor riigdom, lyst og ære
Skal JEsus ene være.

4. Du gierige, din skat
Blev født paa jule-nat,
Lad riigdom dig ey blinde,
Men see du ham kand finde:
Vor riigdom, lyst og ære
Skal JEsus ene være.

5. Vellystige, du maa
I stalden ogsaa gaae,
Bort onde lysters brynde,
Bese din JEsu ynde:
Vor riigdom, lyst og ære
Skal JEsus ene være.

6. Du arme, syng og siig:
O jeg er meer end riig!

*
-

- - -

* * 39
--

Jeg har i stalden funden
Min skat i palter bunden.
Vor riigdom, lyst og ære
Skal JEsus ene være.

7. Du rige, tænk dig om
Ved JEsu fattigdom,
See til, du ey forglemmer
Din Frelzers arme lemmer:
Vor riigdom, lyst og ære
Skal JEsus ene være.

8. I gamle, lister hen
Til eders siele-ven,
Gaaer ogsaa med I unge,
Af hiertens grund at siunge:
Vor riigdom, lyst og ære
Skal JEsus ene være.

9. Hvert ægte-par i sær

Ved denne fryde-færd
De unge vey skal vise,
Guds kierlighed at prise:
Vor riigdom, lyst og ære
Skal JEsus ene være.

10. Og I velsigned' smaa
Skal ey tilbage staae,
I HErrens huus og hiemme
Opløfter eders stemme:
Vor riigdom, lyst og ære
Skal JEsus ene være.

11. Saa skal ey korsets tvang,
Ey døden selv engang
Os fra vor JEsu rive,
Men det skal derved blive:

*
— 40

Vor riigdom, lyst og ære
Skal JEsus ene være.

Nr. 10.

Jeg er en rose i Saron. Cant. 2. v. 1.

Mel. Med sorgen og klagen etc.

Den yndigste rose er funden
Blant stiveste torne oprunden,
Vor JEsus den deyligste pode
Blant syndige mennisker grode.

*
—

*
— 41

2. Alt siden vi tabte den ære,
Guds billedes frugter at bære,
Var verden forvildet og øde,
Vi alle i synden bortdøde.

3. Som tidsler ey mere kand due,
End kastes i brændende lue,
Saa tiente ey verden til andet,
End vorde ved ilden forbandet.

4. Da lod Gud en rose opskyde,
Og sæden omsider frembryde,
At rense og gandske forsøde
Vor vextes fordervede grøde.

5. Saa blomstrer Guds kirke med ære,
Og yndige frugter kand bære,
Thi JEsus dens grøde opliver,
Og vedske i vexterne giver.

6. Al verden nu burde sig fryde,
Med psalmer mangfoldig udbryde,
Men mangel har aldrig fornømt,
At rosen i verden er kommen.

7. Forhærdede tidsel-gemøtter,
Saa stive som torne og støtter,
Hvi holde I eder saa ranke
I stoltheds fordervede tanke?

*
—

— — —

*
— 42

8. Ach søger de nedrige steder,
I støvet for Frelseren græder,
Saa faae I vor JEsu i tale,
Thi roserne voxer i dale.

9. Nu, JEsu, du stedse skal være
Min smykke, min rose og ære,
Du gandske mit hierte betager,
Din sødhed jeg finder og smager.

10. Min rose mig smykker og pryder,
Min rose mig glæder og fryder;
De giftige lyster hand døder,
Og korset saa liflig forsøder.

11. Lad verden mig alting betage,
Lad tornene rive og nage,
Lad hiertet kun daane og briste,
Min rose jeg aldrig vil miste.

Nr. 11.

En liden Psalme for børnene.

Have I aldrig læst, at af de umyndiges og diendes mund skal du berede en lof. Matth. 21. v. 16.

Mel. Ach levende Gud, jeg bekiender for.

Eller og: JEsu søde hukommelse.

Her kommer dine arme smaa,
O JEsu, i din stald at gaae,
Oplys enhver i siel og sind,
At finde veyen til dig ind.

2. Vi løbe dig med sang imod,
Og kysse støvet for din fod,

* *
— —

— — —

* *
— — 43

O salig stund! o søde nat!
Da du blev født, vor siele-skat.

3. Velkommen fra din himmel-sal,
Til denne verdens græde-dal,
Hvor man dig intet andet bød
End stald og krybbe, kors og død.

4. Al verden stod i satans pagt,
Da brød vor JESus frem med magt,
Og reev os ud med blodig haand
Af alle vore fienders baand.

5. Men, JESu, ach! hvor gaaer det til,
At dog saa faae betænke vil
Den synderlige kierlighed,
Der drog dig til vor jammer ned.

6. Saa drag os gandske til dig hen,
O søde fromme siele-ven,
At hver af os saa inderlig
I troen maa omfavne dig.

7. Vi kysse dig med suk og bøn,
Du himmel-søde Jomfru-Søn;
Din søde mund og rosen-kind
Har taget siel og hierte ind.

8. Lad verden ey med al sin magt
Os rokke fra vor daabes-pagt,
Men giv, at al vor længsel maa
Til dig, til dig allene staae.

*

*
- 44

9. Saa skal det skee, at vi engang
Blant alle helgens fryde-klang,
I himlens søde paradiis
Skal prise dig paa engle-viis.

10. Her staae vi nu i flok og rad
Om dig vor skønne hierte-blad,
Ach! hielp at vi og alle maae
I himlen for din throne staae.

Nr. 12.

Immanuel! vi synge dig,
Du livets fyrste, frydelig,
Du himmel-rose, jomfru-søn,
Vor skiold og meget store løn!
Halleluja.

2. Din elskelige kirke-bruud
Af alle kræfter bryder ud,

At du, vor længsel, endelig
Saa sød og mild indfinder dig.
Halleluja.

3. Du høyt forønskte salighed,
Du alle frommes øye-meed,
Af mangen konge og prophet
Saa gjerne længe siden seet.
Halleluja.

* *
--

--
* * 45
--

4. Ach! at dog himlens hvelning brast,
Og hielp af Zion kom med hast,
Da skulde Jakob glæde sig,
Og møde ham med fryde-skriig.
Halleluja.

5. Nu du est her, der ligger du,
Vi see dig alt i krybben nu,
Est liden, og gjør alting stort,
Har intet, som har alting giort.
Halleluja.

6. I fremmed huus du ligge vil,
Som alle himle høre til,
Og drikker melk af moders bryst,
Som selv est alle englers lyst.
Halleluja.

7. Du kalder sielene din skat,
Dog af de fleste est forhadet,
Herodis hær vil see dit blod,
Endskiønt du est saa hierte-gød.
Halleluja.

8. Men jeg uværdige, din bruud,
Jeg siger frit min mening ud,
Jeg elsker dig, mens jeg er til,
Dog ey saa meget, som jeg vil.
Halleluja.

9. Jeg vil, men kræfter seer jeg ey,
Dog siger du mig ikke ney,

*
--

--
* 46
--

Mit arme hierte kand og maa
Saa mild en JEsus ey forsmaae.
Halleluja.

10. Har du dig selv saa svag dog giort,
Kast bort, hvad verden agter stort,
Varst fattig og til takke tog
Med saadan ringe betle-krog.
Halleluja.

11. Du sov jo paa den bare jord,
Din krybbe var jo ikke stor,
Den stald, og hvad dig meer befaldd,
Var slet og ringe over alt.
Halleluja.

12. Jeg derfor har saa glad et mod,
Du skal og see mig an for god,
Saa drag mig med dit milde sind
I stalden til dig trøstig ind.
Halleluja.

13. Har jeg end synder uden tal,
Har jeg ey levet, som jeg skal,
O! derfor komst du jo her ned,
At være vores salighed.
Halleluja.

14. Saa favner jeg dig frit, min ven,
Du tager al min jammer hen,
Du lider, slaaer vor død ihjel,
Og retter al vor sag saa vel.
Halleluja.

*

—

— — —

*

— 47

15. Du est mit hoved, derimod
Jeg er dit lem, med liv og blod,
Og vil af gandske hertens fliid
Dig tiene al min lives tiid.
Halleluja.

16. Saa synger jeg frimodig da
Paa jorden mit halleluja,
Men siden i din himmel-sal
Foruden ende klinge skal
Halleluja.

Nr. 13.

Mel. Hand smelter hen etc.

Vor JEsus kand ey noget herberg finde
I Bethlehem, sin egen fædre-bye,
Hand lader der i ringe svøb sig binde,
Hvor ellers fæ og faar gaaer ind i lye,
En krybbe er hans første eye,
Det tørre græs og straa hans angenemme leye.

2. Den HErre har sig fattigdom tilegnet,
Som alle gode gaver har i haand,
Og bliver slet blant arme syndre regnet,
Indtil hand sønderriver satans baand,
Nu er her liv for alle døde,
Imens Guds egen Søn paa jorden lod sig føde.

3. Velsignet være HErrens store naade,
Hans store magt til evig minde sat,

**

— —

* *
-- 48

Som vidste paa vor jammer bod at raade
I denne underfulde naades nat,
Velsignet mørke, uden lige!
Da lyset selv brød frem af søde Himmerige.

4. Ach lad, o blide lys, vor nat forsvinde,
Oplys den plåt formørkede forstand,
Lær villien det gode ret at finde,
Tag giften bort af slangens bidske tand,
At vi ey skulde døden smage
Har du os kjøbt til arv i himlene at tage.

5. Saa vil vi os trods alle fiender fryde,
GUD har os givet det, ham kierest var,
Og lader alle naade-strømme flyde,
Hvad er der, som hand os ey givet har,
Saa være ham da ogsaa livet,
Og hvad vi er og har, til evig offer givet.